

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς, προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Tel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ἐτησία Συνδρομή — Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 28 No 3

Print Post Approved PP 24555000018

Τεύχος 311

Μάρτιος / March 2006

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ

Ἰγὸ Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανοῦ

Α΄

Τὰ μαθήματα «ἐκλαϊκευμένης Θεολογίας» ποὺ δώσαμε καὶ ἐφέτος γιὰ τὸ εὐρύτερο κοινό, σέ Σύδνεϋ καὶ Μελβούρνη, εἶχαν ὡς κεντρικὸ θέμα τὴν «εὐγνωμοσύνη» καὶ τὴν «ἀχαριστία», ὡς τὰ πιο χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς ὅλης προσωπικότητος τοῦ ἀνθρώπου.

Θὰ δώσουμε ἐδῶ περίληψη τῶν μαθημάτων σέ δύο συνέχειες.

Ἡ **μόρφωση** καὶ καλλιέργεια, ἡ **οικονομική** κατάσταση, ἡ **κοινωνική** θέση καὶ καταξίωση, καὶ ὅποιαδήποτε ἄλλα δεδομένα ἑνὸς ἀνθρώπου, δέν ἔχουν τόσο ἀποφασιστικὴ σημασία, ὅταν πρόκειται νά κριθεῖ ἡ **συνολική εἰκόνα** τοῦ ἀθηντικοῦ καὶ γνήσιου προσώπου του, δηλαδή τῆς **ἠθικῆς** προσωπικότητάς του. Ὅσα ἄλλα προσόντα καὶ ἄν διαθέτει κανεὶς, ὅπως π.χ. εὐφυΐα, εὐγλωττία, εὐπρέπεια καὶ ἐν γένει τρόπους καλῆς συμπεριφορᾶς, δέν μπορεῖ νά ἐκφράσει μέ τόση πληρότητα καὶ ἀκαριαῶς τὸ πραγματικὸ βᾶθος του, ὅσο μέ τὴν **εὐγνωμοσύνη** ἢ τὴν **ἀχαριστία**.

Ἦδη ἐτυμολογικὰ ἡ λέξη «εὐγνωμοσύνη» μᾶς δείχνει καθαρά ὅτι δέν πρόκειται ἐδῶ γιὰ μιὰ φευγαλέα ἀγαθὴ **ἐντύπωση**. Μῆτε γιὰ μιὰ εὐχάριστη μέν ἀλλὰ **στιγμιαία** καὶ πρόχειρη κρίση γιὰ τὸν ἄλλο. Τό νά μορφώσεις γ' αὐτόν μιὰ «**καλή γνώμη**», σημαίνει ὅτι τὸν «ζύγισες» σταθερά καὶ προσεκτικὰ, ὥστε ὁ κίνδυνος ἄδικης καὶ λανθασμένης ἐκτιμήσεως νά εἶναι ὅσο γίνεται πιο μικρός.

Εἶναι προφανές ὅτι μιὰ νηφάλια καὶ προσεκτικὴ κρίση μας γιὰ τὸν ἄλλο, συνήθως δέν εἶναι ἀποτέλεσμα ἢ συμπέρασμα **συλλογισμῶν, μετρήσεων ἢ ὑπολογισμῶν**. Πρόκειται μάλλον γιὰ μιὰ **δαισθητικὴ** «βυθομέτρηση» τῆς συνειδήσεως ποῦ, σιωπηλά καὶ αὐθόρμητα, μᾶς ἐξασφαλίζει μιὰ ἀδιάσειστη **βεβαιότητα** γιὰ τὴν ἠθικὴ **ἀξία** ἢ **ἀπαξία** τοῦ ἄλλου, ἀπὸ τὴν ἐν γένει σχέση καὶ ἐπικοινωνία μας μαζί του.

Σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο θὰ πρέπει νά ποῦμε ὅτι ἀκόμη καὶ μιὰ πολὺ μικρὴ λεπτομέρεια, μπορεῖ νά μᾶς πείσει γιὰ τὴν «καλωσύνη» τοῦ ἄλλου, τὴν ὅποια δέν δικαιούμαστε νά παραβλέψουμε. Καὶ δέν ὑπάρχει πιο χτυπητὸ παράδειγμα ἀπὸ τὸν σχετικὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ ὅτι ὀφειλοῦμε εὐγνωμοσύνη ἀκόμη καὶ ὅταν μᾶς προσφέρουν ἀπλῶς «ποτήριον ψυχροῦ ὕδατος» (πρβλ. Ματθ. 10,42).

Ἀλλὰ καὶ τὸ σοφὸ ἀρχαῖο ρητὸ ὅτι «**τῆ ἀχαριστία ἔπεται ἡ ἀναισχυντία**» σχολιάζει πολὺ εὐγλωττα τὴν

GRATITUDE AND INGRATITUDE

By Archbishop Stylianos of Australia

I

This year, the public lectures in theology, delivered by the author in both Sydney and Melbourne, focused on the main theme of '**gratitude**' and '**ingratitude**' as the most characteristic features of the total human personality.

Neither **educational** levels nor refinement, **economic** situations, **social** standing nor esteem, or any other personal details, are of decisive significance when evaluating the **whole picture** of the authentic person, *i.e.* the **moral** personality. No matter what other qualities one may possess, such as intelligence, eloquence, decorum and general good manners, nothing can express one's true depth as fully and instantly as **gratitude** and **ingratitude**.

The Greek word for gratitude (εὐγνωμοσύνη) clearly shows that we are not dealing here with a favourable yet fleeting **impression**. Nor is it a pleasant but only **momentary** judgement about someone else. It is rather the formation of a '**good opinion**' (καλή γνώμη), formed after carefully and steadily 'weighing up' the other person, so as to minimize as much as possible the danger of making an unjust or mistaken evaluation.

Obviously, our sober and careful opinion of another is not the result or conclusion of **reasoning, calculation** or **estimation**. It has to do rather with an **intuitional** 'finding' of the conscience which, silently and spontaneously, guarantees for us irrefutable **certainty** about the moral value of the other person, based on the general relationship and communication between us.

At this very point we should note that even the smallest detail - which we are not entitled to overlook - may convince us about the kindness of the other person. And there is not a more striking example of this than the relevant statement of Christ about feeling grateful even when offered "a cup of cold water" (*cf.* Matt. 10:42).

The negative power of ingratitude is eloquently conveyed by the wise ancient saying that '**ingratitude is followed by insolence**', as one can expect anything from an ungrateful person, who will not be stopped by any shame, nor even by 'public scorn'.

Having briefly described the **nature** and **power** of gratitude and ingratitude, we may now broadly sketch who we believe should be entitled to receive the respective sentiments.

There is no doubt that the gratitude we owe God, the Creator and Provider of our lives, is **absolute**, and the debt towards Him of all that is created cannot be compared with any other beneficial relationships among creatures.

ἀρνητική δύναμη πού περιέχει ή ἀχαριστία, ἀφοῦ ὅταν αὐτή προηγηθεῖ, τά πάντα πιά μπορεῖ κανεῖς νά περιμένει ἀπό τόν ἀχάριστο, πού δέν τόν σταματᾷ καμμία ἐντροπή, μήτε ή «δημοσία αἰδώς».

Ἐχοντας περιγράψει ἀνωτέρω ἐν συντομία τήν φύση καί τήν δύναμη εὐγνωμοσύνης καί ἀχαριστίας, μπορούμε τώρα νά καταγράψουμε ἀδρομερῶς τό ποιός θά πρέπει νά θεωρηθεῖ δικαιούχος καί ἀποδέκτης τῶν ἐν λόγω αἰσθημάτων μας.

Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ή πρὸς τόν **Δημιουργό** καί Προνοητή τῆς ζωῆς μας Θεό ὀφειλόμενη εὐγνωμοσύνη εἶναι **ἀπόλυτη**, καί δέν μπορεῖ νά συγκριθεῖ ή πρὸς Αὐτόν ὀφειλή ὄλων τῶν κτιστῶν μέ ὅποιοσδήποτε ἄλλες εὐεργετικές σχέσεις μεταξύ τῶν. Ἄλλωστε, καί αὐτές ἀκόμη σέ Ἐκεῖνον ὀφείλονται, σέ τελική ἀνάλυση.

Γ' αὐτόν ἀκριβῶς τόν λόγο, τήν εὐγνωμοσύνη ή τήν ἀχαριστία μας θά ἐξετάσουμε στήν συνέχεια, πρωτίστως ἐναντι τοῦ Θεοῦ, καί κατ' ἐπέκταση σέ ἄλλους «συγκυριακοῦς» καί «πεπερασμένους» ἀποδέκτες.

Τήν πρὸς τόν Θεό ὀφειλόμενη εὐγνωμοσύνη «κατά πάντα καί διά πάντα» θά ἐστιᾶσουμε συνοπτικά:

- α) στό δῶρο τῆς **ζωῆς**, καί
- β) στό δῶρο τῆς **ἀθανασίας**.

Γιά νά ἐκτιμήσουμε πάντως σωστά τό δῶρο τῆς **ζωῆς**, ἀλλά καί τήν προοπτική τῆς **αἰωνιότητος** (ἀθανασίας), πρέπει νά ξεκινήσουμε ἀπό τό θεμελιωδέστερο **δόγμα** τῆς Γραφῆς. Νά θυμήσουμε δηλ. ὅτι ὁ Δημιουργός Θεός ἔκτισε τά πάντα «**ἐκ μή ὄντων**», ἀπό τό μηδέν!

Ὅλα λοιπόν τά κτιστά ἦλθαν ἀπ' τήν **ἀνυπαρξία** στήν **ὑπαρξη**, ὄχι **αὐτομάτως**, οὔτε καί στήν **τύχη**. Μήτε ὅμως καί ἀπό **προϋπάρχουσα** «χάωδη ὕλη» πού δῆθεν ἀπλῶς **ἐτακτοποιήσε** ὁ Θεός ὡς σοφός **ἀρχιτέκτονας**.

Αὐτή ή λανθασμένη θεωρία τῶν Φιλοσόφων πού θεωροῦσαν τήν ὕλη ἀναρχή καί ἀθάνατη ὅπως καί ὁ Θεός, δέν συμβιβάζεται μέ τήν ἔννοια τοῦ **Ἐνός** Θεοῦ, ὡς Παντοδύναμου, Πανσόφου, Παναγάθου. Ἄν ὁ Θεός βρισκόταν «ἰσοδύναμος» μέ τήν ὕλη, θά εἶχαμε τόν ἀνταγωνισμό **δύο** δυνάμεων καί ὄχι ἀπόλυτα **ἐλεύθερο** τόν Δημιουργό νά κτίσει τά πάντα, ὄχι ἐξ ἀνάγκης ἀλλά ἀπό περίσσειμα **ἀγάπης**, ὥστε νά ἐκπληρώσουν ἕνα προαιώνιο σχέδιο πού ὀνομάζουμε **θεία οἰκονομία**.

Στό σχέδιο αὐτό τῆς θείας οἰκονομίας τίποτε δέν εἶναι **μάταιο**, καί τίποτε **περιττό**. Ἀντιθέτως, ὅλα ἔχουν νά ἐκπληρώσουν μία προκαθορισμένη λειτουργία καί ἀποστολή. Ὁ δέ ἄνθρωπος πού ἐκτίσθη «κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσιν» Θεοῦ, ἔλαβε τό εἰδικό προνόμιο νά ἀπολαύσει τήν θεία μακαριότητα καί ἀθανασία, ὄχι γιατί τό ὑπαγορεύει ή (φθαρτή) φύση του, ἀλλά γιατί αὐτό εἶναι τό **θέλημα** καί ή **δωρεά** τοῦ Θεοῦ πού ὀνομάζουμε **χάρη**. Καί λέγεται «**χάρις**» ἐπειδή δέν παρέχεται ὡς μισθός ή ἀνταμοιβή, ἀλλά χωρίς ἀντίκρουσμα, τελείως **χάρισμα!**

Μέ αὐτά τά δεδομένα ὁ Ἄπ. Παῦλος, ἀπευθυνόμενος ὄχι μονάχα σ' ὀλόκληρο τόν λαό τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί στόν κάθε ἄνθρωπο χωριστά, σπεύδει νά τοῦ θυμίσει ὅτι ὀφείλει τά πάντα στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ:

«Τί δέ ἔχεις ὃ οὐκ ἔλαβες; εἰ δέ καί ἔλαβες, τί καυχᾶσαι ὡς μή λαβών;» (Κορ. Α', 4,7)

Μέσα σ' αὐτή τήν γενική ἀτμόσφαιρα «εὐδοκίας» γιά ὄλους, ὅπως τήν **θέλησε** ὁ φιλόανθρωπος Δημιουργός καί Προνοητής τοῦ παντός, μπορούμε ἀσφαλῶς νά διακρι-

For this reason, we shall look at our gratitude and ingratitude primarily towards God and then, by extension, towards other 'coincidental' or 'finite' recipients.

We shall concentrate on the gratitude we owe to God "in every way and for everything" in terms of:

- (a) the gift of life
- (b) the gift of immortality

However, in order to correctly appreciate the gift of **life** - but also the prospect of **eternity** (immortality) - we must commence from the most fundamental **doctrine** of Scripture. We must remind ourselves, in other words, that God the Creator made all things '**out of non-being**', i.e. out of nothing!

So all that is created came out of **non-existence** into **existence**, yet not **automatically**, and not by **chance**. Nor did it come from some **pre-existing** 'chaotic material' which God supposedly and simply **put in order** as a wise **architect**.

This mistaken theory of the philosophers who considered matter to be without beginning and without end, like God, cannot be reconciled with the notion of One God who is All-powerful, All-knowing and All-loving. If God were merely 'equal' to matter, we would then have had rivalry between **two** powers, rather than the Creator who is absolutely **free** to create all things - not out of necessity, but through the abundance of **love**, so as to fulfil a pre-eternal plan we call the **divine economy**.

Within this plan of divine economy, nothing is in **vain**, and nothing is **superfluous**. On the contrary, all things are meant to fulfil a predefined function and purpose. And the human person, made in 'the image and likeness' of God, has received the unique privilege of enjoying the divine beatitude and immortality. Not because human (corruptible) nature compels it to do so, but because this is the **will** and **gift** of God which we call grace. And it is called '**grace**' because it is not granted as a payment or reward; it is without corresponding value, a complete gift!

In this context, the Apostle Paul boldly reminds not only all the people of God, but each person individually, that everything is owed to the love of God:

"What do you have that you did not receive? And if you received it, why do you boast as if you did not receive it?" (1 Cor. 4:7).

Amidst this general atmosphere of 'good will' for all (just as the loving Creator and Provider of all **intended**) we can of course discern the various relationships arising between the created order, as well as highlight approximately the focal points - after God - of our gratitude:

- (1) our fellow human beings, both near and afar
- (2) **nature** that surrounds us, together with **social** and **cultural** reality
- (3) our very own self, as the bearer of gifts and benefactions

(to be continued) - Translation by DK

νομε καί τίς μεταξύ τῶν κτιστῶν προκύπτουσες σχέσεις, καί νά ἐπισημάνουμε χώρους ὅπου ἐξειδικεύεται ή εὐγνωμοσύνη μας -μετά τόν Θεό- τούς ἐξῆς χονδρικό:

- 1) Στούς συνανθρώπους μας, τούς ἐγγύς καί τούς μακράν.
- 2) Στήν γύρω μας **φύση**, ἀλλά καί στήν **κοινωνικοπολιτιστική** πραγματικότητα.
- 3) Στόν ἴδιο τόν ἑαυτόν μας, ὡς φορέα δωρημάτων καί εὐεργεσιῶν.

(συνεχίζεται)

The Freedom of Obedience

(part III)

by Philip Kariatlis

In the last issue of the *Voice of Orthodoxy*, the virtue of obedience was examined by looking at several sayings from the desert fathers. From this we were able to reflect theologically upon the importance of obedience for a life of freedom in Christ. The third part of this study will look briefly at the context in which the freedom of obedience is lived out, namely one's relationship with the spiritual elder.

Obedience to a Spiritual Elder

In the Eastern Orthodox tradition the path to freedom, through obedience takes place within the context of a spiritual elder. That is to say, far from being an acceptance of a set of faceless rules which are to be adhered to, obedience is realised within the communal context of an intimate relationship with one's spiritual elder. That the experience of faith in God takes place within this context of obedience is seen clearly in the letter of Jude:

Beloved, while eagerly preparing to write to you about the salvation we share, I find it necessary to write and appeal to you to contend for the *faith that was once for all entrusted to the saints* (Jude 3).

Clearly for St Jude, the experience of faith took place within the context of obedience – namely when each faithful member of the ecclesial community entrusted themselves to specific persons who had gone before them. In the case of the letter of Jude, the integrity of the faith was maintained when it was received by concrete personalities who were responsible for 'taking' the faithful by the hand in order to lead them to God. Clearly therefore, the relevance of this passage for today is that it affirms the fact that since our faith is something delivered to us and not something which is discovered by ourselves then we need to entrust ourselves, that is obey, those consecrated people responsible for upholding the integrity of the faith.

Indeed, the insistence, by the Orthodox tradition, that obedience is not given to any abstract collective – whether they be canons or any other form of ecclesiastical law – but to concrete persons is also stressed in the letter to the Hebrews:

Obey your leaders and submit to them, for they are keeping watch over your souls and will give an account. (Heb 13:7)

In accordance with the letter to the Hebrews, the Church has always taught that the integrity of obedience is expressed decisively through concrete personalities acting of course within the parameters of the true faith. Furthermore, within the ascetic tradition of the Church as a whole, so fundamental was this relationship of obedience between elder and novice that it constituted distinct areas of study for many spiritual writers. One such example is St John Climacus who in his presentation of the Christian life considered obedience to be a foundational virtue without which one could not advance spiritually in their journey to encounter God. Or to put it another way, according to Climacus it would be delusional to assume that one's endeavour to meet the living God could be realised without the spiritual elder. From both the Biblical and Patristic witness, it becomes clear that since the Church has always had a specific group of people divinely appointed not only to express the full deposit of the fullness of the faith of the Church but also to spiritually 'form' the faithful, it is for this reason that the faithful have to entrust themselves freely to these people with their obedience.

The Eastern Orthodox tradition would claim that the spiritual elder sacramentally makes present, as a living icon, God Himself and does nothing more than speak the word of God to his children. It is for this reason that even to this day, one hears monks on Mount Athos saying 'give me a word' precisely because in that 'word', from their elder they perceive the very 'Word of God'. And so, the spiritual elder becomes the living voice of God and not simply one from whom one receives valuable private opinions. Bishop Kallistos Ware beautifully described this relationship in the following way:

In reality this relationship is not two-sided but triangular, for in addition to the *abba* and his disciple there is also a third partner, God.¹

It is this charismatic dimension of 'spiritual guidance' that has the power to transform the obedient person leading to a freedom in God beyond the confines of this transitory life, riddled with corruption and death. Consequently, far from inhibiting one's freedom, or being reduced to mere submissiveness, obedience is that virtue which "occurs within the context of loving trust and personal relationship between two people in Christ, which *in itself reveals the presence of Christ*".² It follows therefore that, as

a fellow servant of God, the spiritual elder acts as a guide and a friend along the way. It is precisely for this reason that the spiritual elder is often depicted either as a guide who, like Moses, can lead and direct a person out of servitude and into the promised land of God's kingdom; or as a physician who knows, through the gift of discernment how to remove the ailing wounds of the vices from the faithful thereby restoring them to spiritual whole-ness and integrity.³ Finally the spiritual elder is compared to a teacher, who takes the disciple by the hand thereby initiating them into the mysteries of God.⁴ With these images, the Church has wanted to emphasize the importance of the spiritual elder in liberating the faithful from their spiritual ailments. But for this to occur, the faithful have to freely abide by the teachings of God as expressed through their spiritual directors.

From all that has been said above, a point of clarification is needed so as not to leave room for any misunderstanding. That obedience is important for all faithful Christians and not simply for monks is undeniably evident. This means, those leading a married life are equally called to live a life of obedience. And so, for example, husbands and wives would need to listen to, and obey,

1. Kallistos Ware, 'The Spiritual Guide in Orthodox Christianity', in *The Inner Kingdom*, vol. 1 of the *Collected Works* (Crestwood, NY: SVS Press, 2000), 144.

2. J. Chryssavgis, *Soul Mending*, 102.

3. Cf Sts Anastasius the Sinaite, *Quaestiones* 6 (PG 89:369-372), Symeon the New Theologian, *Catechetical Discourses* 14.

4. For a more extensive reflection on the spiritual elder as a guide, physician, teacher and sponsor see John Chryssavgis, *Ascent to Heaven* (Brookline, MA: Holy Cross Orthodox Press, 1989), 211-230.

their spouse. A monk once advised the husband of a couple who had just been married to listen and obey his wife when it came to doing tasks that she might happen to suggest around the house – even menial chores like taking out the waste without saying that he would do them later or not at all – as this could not but be one important ingredient for a blessed marriage.⁵ In emphasizing the importance of obedience for all however, it would seem that it would not be entirely mistaken to make a distinction between the obedience of monastics who have formally taken a special vow of obedience and the faithful in general living in the world.⁶ Perhaps it could be said that, just as the responsibility of all within the Church, clergy, laity and monastics is one and the same – that is, to be saved within the communal experience of the *ekklesia* – even though each person has a varying degree of that same responsibility within the life of the Church, so too the voluntary obedience to the will of God is one and the same for all, even though each member of the Church is called to live this out in a uniquely distinct, and therefore infinitely diverse manner.

Viewed within its communal relationship with God, what must be emphasized is that the obedient person comes under the grace of God and not under the law. Indeed, in this daily struggle to be obedient (each in his/her own unique manner), what is absolutely certain is that the person's free will must not be destroyed. According to St Barsanuphius:

Do not force people's free will, but sow in hope; for our Lord did not compel anyone, but He preached the good news, and those who wished hearkened unto Him.⁷

Far from destroying the freedom of the person, the spiritual father (or mother) is there to help his or her disciples to discern the truth for themselves so that they can truly become all that God created them to be. As such obedience becomes the door to freedom and communion.

Concluding Remarks

We saw that through obedience the Christian person is able to reverse the movement towards an existentially autonomous mode of existence [which results in death] thereby beginning to restore

5. A saying from a monk of the Monastery of *Panagia of Pantanassa* (Mangrove Creek, New South Wales, Australia).

6. Cf the late Fr Alexander Men: "A monk promises to be obedient, to do whatever his spiritual father requires. A parish priest cannot impose such a model on lay people and cannot arrogate to himself the right to give peremptory orders". Quoted in Yves Hamant, *Alexander Men: A Witness for Contemporary Russia* (Torrance, CA: Oakwood Publications, 1995), 124 cited in Kallistos Ware, *The Spiritual Guide in Orthodox Christianity*, 142.

7. *Questions and Answers*, paragraphs 25, 51 and 35 cited in Kallistos Ware, *The Spiritual Guide in Orthodox Christianity*, 145.

their human nature as it was originally meant to be – that is, in communion with the grace of divine life. Experienced as such by the Church, it was shown that obedience represented the unique potential for salvation from a lonely alienated existence and a parallel co-existence in which there is no convergence either with the world around or let alone with God. Consequently obedience becomes all the more important in today's society which tends to live in total isolation having a false sense of security in its supposed autonomy. On the contrary obedience liberates the person from becoming enclosed in his/her hardened shell of an individualistic existence (*incurvatio hominis in se*), which can only deprive that person from the fullness of life. Accordingly the divine gift of obedience is a radically new communal reality, which offers that person a participation and share in true freedom – that is, a gift of freedom from God even from death. Yet, in so far as the gift of obedience needs to be fully manifested and lived out in each person, it constitutes a postulate which will be fully realized in the age to come. However, already in this life, in putting their trust in God, as this is mediated through a spiritual guide, the obedient ones can be assured that their soul will continue to dwell in God. And so, unlike the proud who are not only a law unto themselves but are dictated by their instincts, the obedient ones, in surrendering themselves entirely to God will have been blessed with the eschatological gift of freedom from God, already from this life.

I end with one last example of liberating obedience, this time not from within the ascetical tradition of the Eastern Orthodox tradition but from an incident related of an uneducated yet wise and faithful man living in the twenty-first century here in Sydney, Australia. Profoundly illuminating in its simplicity, the story relates how this man, upon being 'ordered' by a child to leave the room that he had entered, because he had ostensibly 'bothered' this young boy who was watching television, obeyed and left immediately. This concrete action taken by this person (as this can obviously not be applied to all), was done not because the man's pride was wounded or because he had become angry and did not want to express this, deciding instead to withdraw within himself by leaving the room. Rather, it is said that *this* simple and unassuming man was truly gifted with the virtue of obedience, like those illumined monks of the desert, so that with any given experience, he had honestly led himself to believe that any thought expressed by another – even by a little child – was exceedingly more important than his own. In this way, he had learnt to liberate himself from himself by utterly emptying himself of his ego, and, in this way allowing the grace of God – that is the very presence of God – to reign within.

Στιγμιότυπα από τό πολυαρχιερατικόν συλλείτουργον προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας κ.κ. Στυλιανοῦ μετὰ τῶν Ἀποφοίτων Κληρικῶν καί Λαϊκῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀποστ. Ἀνδρέου, ἐπί τῇ εὐκαιρίᾳ συμπληρώσεως 20 ἐτῶν ἀπό τήν ἴδρυση καί λειτουργία της (Σύδνεϋ 17-2-2006).

Γιά τό ὅτι πρέπει νά βαδίζουμε τό δρόμο τοῦ Θεοῦ μέ ἄγρυπνο πνεῦμα, χωρίς νά χάνουμε τόν καιρό μας*

Ἀδελφοί μου, ἄς μεριμνήσουμε μέ ἄγρυπνη φροντίδα γιά τίς ψυχές μας. Ποιός θά μάς ξαναδώσει αὐτό τό χρόνο, ἄν τόν χάσουμε; Πραγματικά θά ῥθει ὥρα πού θ' ἀναζητοῦμε αὐτές τίς ἡμέρες καί δέν θά τίς βρῖσκουμε. Ὁ ἄββάς Ἀρσένιος ἔλεγε πάντοτε στόν ἑαυτόν του: «Ἀρσένιε, γιά ποιό λόγο ἄφησες τόν κόσμο»; Ἐμεῖς ὅμως ζοῦμε μέ τόση ἀμέλεια πού οὔτε ξέρουμε γιατί ἀφήσαμε τόν κόσμο, οὔτε ξέρουμε τί σημαίνει αὐτό πού θελήσαμε. Γι' αὐτό, ὄχι μόνο δέν προκόβουμε, ἀλλά καί πάντοτε εἴμαστε γεμάτοι θλίψη. Καί αὐτό μάς συμβαίνει ἐπειδή δέν παρακολουθοῦμε ἄγρυπνα τήν καρδιά μας. Πραγματικά, ἄν θέλαμε λίγο ν' ἀγωνιστοῦμε, δέν θά στενοχωριόμαστε καί δέν θά κουραζόμαστε γιά πολύ. Γιατί καί ἄν ἀκόμα στήν ἀρχή βιάζει κανείς τόν ἑαυτόν του, ὅμως μέ τόν ἀγώνα σιγά-σιγά προοδεύει, καί στή συνέχεια τά κάνει ὅλα ξεκούραστα, γιατί ὁ Θεός βλέπει ὅτι πιέζει τόν ἑαυτόν του καί τόν βοηθαίει.

Καί ἐμεῖς λοιπόν ἄς βιάσουμε τούς ἑαυτούς μας, ἄς βάλουμε ἀρχή, ἄς ἐπιθυμήσουμε μέ ὅλη μας τήν ψυχή τό καλό. Γιατί καί ἄν ἀκόμα δέν βρισκόμαστε στήν τελειότητα, ὅμως καί μόνο τό νά θέλουμε εἶναι ἡ ἀρχή τῆς σωτηρίας μας. Γιατί ἀπό τή θέληση προχωρᾶμε, μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ, στόν ἀγώνα καί ἀπό τόν ἀγώνα βοηθιόμαστε ν' ἀποκτήσουμε τίς ἀρετές. Γι' αὐτό καί ἕνας ἀπό τούς Πατέρες ἔλεγε: «Δῶσε αἷμα καί πᾶρε πνεῦμα». Αὐτό σημαίνει τό «ἀγωνίσου καί ἡ ἀρετή θά ταυτιστεῖ μέ τό εἶναι σου».

Ὅταν σπούδαζα στόν κόσμο, στήν ἀρχή κουραζόμουν πάρα πολύ, καί ὅταν ἐρχόταν ἡ ὥρα νά πιάσω βιβλίο στά χέρια μου, ἔνιωθα σάν νά πήγαινα νά πιάσω ἄγριο θηρίο. Καθώς ὅμως ἐπέμεινα, βιάζοντας τόν ἑαυτό μου, βοήθησε ὁ Θεός, καί τόσο πολύ συνήθισα τή μελέτη, ὥστε νά μὴν καταλαβαίνω τί ἔτρωγα καί τί ἔπινα ἢ πῶς κοιμόμουν ἀπό τήν πολλή εὐχαρίστηση πού ἔνιωθα ἀπό τήν ἀνάγνωση. Καί ποτέ δέν μέ τράβηξε ἡ ἐπιθυμία νά πάω νά φάω μέ ἕναν ἀπό τούς φίλους μου, ἀλλά οὔτε κἄν τούς συναντοῦσα ὅταν εἶχα διάβασμα, παρόλο ὅτι ἤμουν κοινωνικός καί ἀγαποῦσα τούς φίλους μου. Μόλις λοιπόν μάς σχόλαγε ὁ δάσκαλος καί λουζόμουν –γιατί συνήθιζα νά πλέονομαι κάθε μέρα, ἐπειδή στέγνωνα ἀπό τό διάβασμα– γύριζα στό σπίτι μου μή ξέροντας οὔτε τί θά φάω. Γιατί δέν μπορούσα νά ἀπασχοληθῶ οὔτε μέ τό νά παραγγειλω τό φαγητό πού θά ἔτρωγα, ἀλλά εἶχα κάποιον ἔμπιστο ἄνθρωπο καί μοῦ ἐτοίμαζε ὅ,τι ἐκείνος ἤθελε. Ἐτρωγα λοιπόν ὅ,τι εὔρισκα μαγειρεμένο ἀπ' αὐτόν, ἔχοντας καί τό βιβλίο δίπλα μου ἀκουμπισμένο στό κρεβάτι καί κάπου-κάπου ἔριχνα μιά ματιά. Καί ὅταν κοιμόμουν τό εἶχα πάλι δίπλα μου ἀκουμπισμένο στό κάθισμά μου καί μόλις μ' ἔπαιρνε λίγο ὁ ὕπνος, ἀμέσως πεταγόμουν νά διαβάσω. Πάλι τό βράδυ, μόλις γύριζα μετά ἀπό τόν ἑσπερινό, ἀναβα τό λυχνάρι καί ἔμενα διαβάζοντας μέχρι τά μεσάνυχτα. Καί ζοῦσα ἔτσι, γιατί δέν ἔνιωθα τίποτα πιό γλυκό ἀπό τήν εὐχαρίστηση πού μοῦ ἔδινε ἡ μελέτη. Ὅταν λοιπόν ἦρθα

On Going Along the Way of God with Purpose and Vigilance*

104. Let us give heed to ourselves, brothers, and be vigilant. Who will give us back this time if we lose it? Really, even if we look for these days again we will not be able to find them. Abba Arsenius always said to himself, "Arsenius, why did you leave the world?" We however are so careless that we neither know why we left the world nor what we desired. This is why we make no progress and are always troubled. This happens to us because we do not take care in our heart and indeed if we wanted to struggle a little we should not have been troubled or in distress. Even if one does not force himself at the beginning, by gradually struggling, he progresses and then he can act with comfort because God sees his effort and helps him.

Therefore, let us force ourselves. Let us make a beginning and let us desire the good with all our heart. Because, even if we are not perfect, wanting to be, is the beginning of our salvation. From wanting we come, with God's help, to struggling and from struggling one is helped in acquiring the virtues. This is why one of the fathers says, "Give blood and receive spirit", that is to say, "Struggle and you will become accustomed to virtue".

105. When I was studying classical education, I initially worked hard and when it was time to take up the book, I felt like I was going to grasp a wild animal. However, I persisted, forcing myself and God helped me so that I was so accustomed to it that I did not know what I ate or drank or how I slept because I was aflame with enthusiasm for reading. I never wanted to go and eat with any of my friends. I did not meet them at all during the time I was studying, despite the fact that I was a sociable person and loved my friends. When the sophist sent us home, I would wash my head (I needed to do this every day to get my hair wet because I felt that I had become very dry from the extensive reading). Then, I went to the place I lived, not knowing what I had to eat. Nor could I concern myself with the preparation of my food. Instead, I had a trusted man who prepared everything I wanted. I ate whatever he had made, having the book next to me on my bed and from time to time, I looked at it. Likewise when I went to sleep, the book rested on my chair next to me and after I had snatched a little sleep I would suddenly spring up and read it. Again, when I returned from vespers in the evening, I would light the oil lamp and keep reading until midnight. I lived in this way because I felt nothing to be sweeter than my reading. Afterwards, when I came to the monastery, I said to myself, "If you had such great desire and zeal for secular learning and were so occupied with reading that it became a habit, how much more so should this be for the virtues?" I took great encouragement from this thought.

Likewise, if someone wants to obtain virtue he must be neither indifferent, nor lofty, since, as someone who wants to learn to be a carpenter pays attention to no other art. It is the same for those who want to acquire some spiritual work. They should not pay attention to anything else, but should

* Ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἀββά Δωροθέου Ἔργα Ἀσκητικά»

* Abba Dorotheos, *Practical Teaching on the Christian Life*. Translation, Introduction and glossary by Constantine Scouteris. Athens, 2000.

στό μοναστήρι, έλεγα στον έαυτό μου: «*Άν για την κοσμική σοφία είχα τόσο πόθο και τέτοιο ζήλο, ώστε ν' ασχολούμαι με τό διάβασμα και νά μου γίνει αναφαίρετη συνήθεια, πόσο μάλλον για την άρετή*»; Και έπαιρνα πολλή δύναμη άπ' αυτό τό λογισμό.

Παρόμοια, άν θέλει κανείς ν' άποκτήσει άρετή δέν πρέπει ν' άδιαφορεΐ ούτε ν' άφήνει τό νοϋ του νά σκορπάει. Γιατί όπως ακριβώς κάποιος πού θέλει νά μάθει αρχιτεκτονική, δέν έχει τό νοϋ του σέ άλλη τέχνη, έτσι και αυτοί πού θέλουν νά μάθουν την πνευματική τέχνη, δέν πρέπει νά έχουν τό νοϋ τους σέ κανένα άλλο πράγμα, αλλά νύχτα-μέρα νά σκέπτονται γ' αυτή, πώς θά μπορέσουν νά την άποκτήσουν. Όσοι όμως δέν καταπιάνονται μ' αυτό τό έργο με τέτοια διάθεση, όχι μόνο δέν προκόβουν, αλλά και τσακίζονται γυροφέροντας έτσι άσκοπα. Γιατί, άν καθέννας μας δέν άγωνιστεί με άνύστακτη φροντίδα και προσοχή, πολύ εύκολα θά ξεστρατίσει από τό σωστό δρόμο πού οδηγεί στις άρετές.

Γιατί οι άρετές βρίσκονται στό μέσον. Είναι ή βασιλική όδός για την όποία είπε εκείνος ό άγιος Γέροντας: «*Νά βαδίζετε τή βασιλική όδό και νά ξέρετε πόσα μιλια έχετε διανύσει*». Οι άρετές λοιπόν, όπως είπα, βρίσκονται ανάμεσα στις υπερβολές και στις έλλειψεις. Γι' αυτό έχει γραφτεί: «*Μή ξεφεύγεις στα δεξιά, ούτε στ' άριστερά, αλλά νά βαδίζεις στή βασιλική όδό*». Και ό Άγιος Βασίλειος λέει: «*Εύθύς στήν καρδιά είναι εκείνος πού ό λογισμός του δέν ρέπει σέ υπερβολή ή σέ έλλειψη, αλλά εκείνος πού σκοπεύει τό μέσον, δηλαδή την άρετή*».

Νά, τί έννοώ. Αυτή ή ίδια ή κακία δέν είναι τίποτα, δέν έχει ούτε ουσία ούτε ύπόσταση. Άλλοίμονο και άν δέν ήταν έτσι! Αλλά νά, τί συμβαίνει. Η ψυχή με τό νά ξεφεύγει από τή βασιλική όδό τής άρετής άποκτάει έμπάθεια και τελεσιουργεί τό κακό. Στή συνέχεια λοιπόν τιμωρείται άπ' αυτό τό ίδιο τό κακό, γιατί χάνει την άνάπαυση πού εύρισκε ζώντας φυσικά μέσα στην άρετή. Όπως ακριβώς, ως ύποθέσουμε, τό ξύλο. Δέν έχει βέβαια μέσα του σκουλήκι, αλλά σαπίζει λίγο και άπ' αυτό τό σάπισμα γεννιέται τό σκουλήκι, και στή συνέχεια αυτό τό ίδιο τό σκουλήκι τρώει ολοκληρο τό ξύλο. Κατά τόν ίδιο τρόπο και ό χαλκός. Ό ίδιος γεννάει τή σκουριά και αυτός πάλι καταστρέφεται από τή σκουριά. Και τό ρούχο βγάζει από μόνο του τό σκόρο και αυτός ό ίδιος ό σκόρος τό καταστρέφει. Έτσι και ή ίδια ή ψυχή κάνει τό κακό εις βάρος της, χωρίς αυτό νά έχει προηγουμένως καμιά ουσία και ύπόσταση και στή συνέχεια ή ίδια ή ψυχή τιμωρείται άπ' αυτό τό κακό. Και καλά είπε ό Άγιος Γρηγόριος: «*Η φωτιά βέβαια γεννιέται από τά ξύλα και καίει τά ξύλα, όπως ακριβώς τους κακούς ή κακία, πού γεννιέται από τους κακούς και καταστρέφει τους κακούς*». Τό ίδιο ακριβώς συμβαίνει και με τά άρρωστημένα σώματα. Όταν κανείς δέν προσέξει και δέν φροντίσει τόν έαυτόν του στα θέματα τής υγείας, προκύπτει στον όργανισμό ή πλεονασμός ή έλλειψη και άπ' αυτό ό άνθρωπος χάνει την υγεία του. Έτσι πριν άπ' αυτό δέν υπήρχε καμιά άρρώστια, ούτε τίποτα άλλο συνέβαινε. Και πάλι άφοϋ γιατρευτεί τό σώμα δέν υπάρχει πουθενά ή άρρώστια. Κατά τόν ίδιο τρόπο και ή κακία είναι άρρώστια τής ψυχής, γιατί μ' αυτήν ή ψυχή χάνει τή φυσική κατάσταση τής υγείας της, πού δέν είναι άλλο παρά ή άρετή. Γι' αυτό είπαμε ότι οι άρετές βρίσκονται στή μέση, π.χ. ή άνδρεία βρίσκεται μεταξύ τής δειλίας και τής θρασύτητας. Η ταπεινοφροσύνη βρίσκεται μεταξύ τής υπερηφάνειας και τής άνθρωπαρέσκειας. Παρόμοια ό σεβασμός βρίσκεται μεταξύ

study how to acquire it, night and day. Those who do not come to it in this way, not only will they not progress, but are destroyed, wandering about without any purpose. If someone is not vigilant and does not struggle, he will easily be inclined to digress from the virtues.

106. Virtues are in the middle, the royal way about which the saintly elder said, "Travel on the royal way and count the miles". As I said, the virtues are at the midpoint between excess and laxness. That is why it is written, "Do not turn to the right or to the left" (Prov 4:27) but travel on the "royal way" (Num 20:17). St Basil also says, "The person who does not allow his thought to incline towards excess or deprivation but directs it to the midpoint, that of virtue, is upright in his heart".

I want to tell you that evil in itself is nothing, for it has neither essence nor substance. For God's sake, do not let us think it has. However, if the soul digresses from the virtues it becomes a subject of passions and in this way evil is given existence. Through this the soul is damned and finds no natural comfort. This is also true of wood. Normally it does not have worms inside it but as it decays so the worm takes existence and then, the worm eats the wood. There is also the example of copper which itself produces rust and then it is destroyed by the rust. Cloth produces moths and they destroy the cloth. In just the same way, the soul produces evil which, as I said, is nothing in itself as it has no essence or substance and the soul will then be damned through the evil. St Gregory rightly said that "Fire is a product of matter and destroys it as evil destroys the wicked". The same thing happens with sickly bodies. When someone lives to excess and takes no care of his health either an excess of something or a deficiency will be produced and thus he will lose his health. Before that the sickness did not exist and there was no other problem. When the body is healed again, the sickness disappears completely.

Evil is the sickness of the soul by which the soul is deprived of its own natural health, which is virtue. This is why we said that "the virtues are the middle". For example: courage is between humility and boldness, humility is between pride and obsequiousness. Likewise, reverence is a mean between shame and impudence, and so on with the other virtues. If there is a person who became worthy of these virtues, he is honest before God and in spite of the fact that he appears to be eating, drinking and sleeping like all the others, he is honest through the virtues he has obtained. However, if someone is not vigilant and does not take care of himself, he will easily digress from this path either to the right or to the left, that is to say, towards excess or laxness and thus he gives birth to the sickness of evil.

(to be continued)

της ντροπής και τής αναιδειας. Έτσι, με την ίδια αναλογία και όλες οι άλλες άρετές. Άν λοιπόν βρεθεί άνθρωπος πού αξιώθηκε ν' άποκτήσει αυτές τις άρετές, αυτός βρίσκεται έντιμος στα μάτια του Θεου. Και ένω φαίνεται πάντοτε ότι τρώει και πίνει και κοιμάται, όπως όλοι οι άλλοι άνθρωποι, στην πραγματικότητα όμως είναι ιδιαίτερα έντιμος ένώπιον του Θεου για τις άρετές πού έχει. Άν όμως δέν παρακολουθεί κανείς με άγρυπνο μάτι τόν έαυτόν του και δέν τόν προφυλάσσει, εύκολα ξεστρατίζει ή στα δεξιά ή στα άριστερά, δηλαδή ή στην υπερβολή ή στην έλλειψη και γεννάει την άρρώστια πού είναι ή κακία.

(συνεχίζεται)

ADDRESS OF HIS EMINENCE ARCHBISHOP STYLIANOS FOR THE COMMENCEMENT OF THE LAW TERM FOR 2006

Sydney February 7, 2006

As every year, we have gathered today in this historic Cathedral to pray together on the occasion of the new Law Term.

First and foremost, we feel grateful and honored that we could meet each other again in good health, determined to face the challenges and problems which the New Year may bring to each of us as responsible servants of the community at large. But the main purpose of course of our praying today remains, as usual, the well-being of all office-bearers and servants of the judiciary and the legal profession in general.

However, to face challenges or resolve problems requires of course not only professional qualifications, but rather – and more importantly – moral principles.

Quite often people erroneously believe that only 'learning' and 'education' enable people to acknowledge and implement moral principles and qualities.

Yet, in reality, we can very often be surprised about how many of our fellow citizens – who had not the privilege to receive any kind of formal education – are spontaneously ready to always do the right thing in their personal, social or public life.

By stating these simple thoughts on such an auspicious occasion, I have not the least intention to underestimate the professional and cultural level of all present.

On the contrary, I am just trying to remind ourselves that the most important guarantee of a harmonious and peaceful co-existence in our present society, remains always the image of God, hidden within every human person, regardless of religious, ethnic or ideological background.

Strong faith and confidence in God has proven to be, throughout all centuries, the most consistent foundation of happiness and peace, even in periods of natural disasters or Sociopolitical crisis.

Especially in our recent times, having been troubled very often by unexpected developments in world politics, economy and human tragedy of all kinds, we may have received the necessary lessons to become wiser in God.

For example, when one reads what Harold Pinter, the great contemporary playwright, had the courage to say in his speech while receiving the Nobel Prize for Literature, one can only feel embarrassment and pain.

In talking about the injustices committed against defenseless people by military force and brutality over the past five Decades, Pinter states verbatim:

"What has happened to our moral sensibility? Did we ever have any? What do these words mean? Do they refer to a term very rarely employed these days – conscience? A conscience to do not only with our own acts, but to do with our shared responsibility in the acts of others? Is all this dead?"

Without underestimating the moral weight of such words of a Nobel Laureate, we should now remind ourselves also of some unpleasant events which occurred closer to home, and relate to racism.

I refer to the riots that occurred at the end of last year at Cronulla, Maroubra and Brighton-le-Sands here in Sydney.

Especially as these came unexpectedly in a period when all Australians were proud of being mature enough to celebrate harmoniously our diversity as an important component of our contemporary culture.

Thank God, the prompt and necessary response of the State Government – together with the related wise comments of Prime Minister John Howard himself and the new Premier Morris Iemma, which were fully appreciated by His Honour, our Chief Justice Jim Spigelman – gave the most edifying reply to such provocations.

But, sister and brothers, let us return to the Holy Bible.

Today's reading of the Holy Gospel according to St John helps us to concentrate on the two main factors of our social stability and personal fulfilment.

On the one hand, we were reminded of the Law, which was given from above through Moses to the people. On the other hand, St John the Evangelist draws our attention to the divine Incarnation of the Lord, which was the most unheard expression of God's grace, for His people.

'Law' and 'grace' are the permanent sources of all our aspirations, activities and hopes.

However, one should generally keep in mind that even the most perfect codex of law – whether divine or secular – would not be sufficient to provide the necessary consolation to human beings, particularly in cases of moral conflicts, as presented, for example, in the classical Greek tragedies.

Precisely in such critical situations, the human person experiences the limits of both its nobility and misery at the same time. This is actually the very place to remember God's grace, which always remains the inexhaustible deposit of the divine love.

Only such love can truly help in restoring the morally bankrupt person or persons, under the condition of nothing other than repentance.

Hopefully, all the mentioned traditional values will strengthen, particularly in our times of increasing globalisation, the necessary confidence in God, and in the dignified institutions of world civilisation, for a better present and future of us all.

I wish you all a truly blessed, peaceful and salvific new Law Term.

Στιγμιότυπον από την τελετή διά την έναρξιν τοῦ νέου Δικαστικοῦ ἔτους 2006 εἰς τόν Ἱ. Καθεδρικόν Ναόν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου (Σύδνεϋ 07-2-06).

Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Κίνηση του Ἀρχιεπισκόπου Αυστραλίας κ.κ. Στυλιανού

Κατά τόν μήνα Φεβρουάριον, ὁ Σεβασμιώτατος:

– Προήδρευσε συσκέψεως μέ Νομικούς Συμβούλους, τόν Θεοφ. Δέρβης καί κ. Κων. Κόντη γιά χρονίζουσες ἐκκρεμότητες στήν περιοχή Βικτωρίας.

– Ἐδέχθη τόν δρομέα κ. Ἰω. Κοῦρο καί συνεζήτησε μαζί του τό ὑπό τόν κ. Κων. Κόντη πρόγραμμα ἐπισήμου παρουσιάσεως εἰς τήν εὐρύτερη ἐδῶ Ὀμογένεια τῶν νέων ἐπιδόσεών του εἰς τόν διεθνή στίβο.

– Ἐπίσης ἐδέχθη τήν κα Χριστίνα Μωραϊτή ἡ ὁποία κατέθεσε εἰς μνήμη τῆς ἀειμνήστου μητρός της ἐπιταγὴν \$2000 διὰ τό Ἴδρυμα Estia Foundation γιά τά παιδιά μέ εἰδικές ἀνάγκες.

– Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν Μ. Ἑσπερινό εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναό Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Coburg, ἐν συνεχείᾳ δέ παρεκάθησε μετά τοῦ Θεοφ. Δέρβης, τῶν λοιπῶν Κληρικῶν καί λαϊκῶν συνεργατῶν τῆς Ἑνορίας εἰς τό κοινῶς ἐόρτιο Δεῖπνο (1-2-06).

– Ἐδέχθη εἰς ἀποχαιρετιστήριον ἐπίσκεψη τόν ἐπανακάμψαντα εἰς Ἑλλάδα Πρωτοψάλτη κ. Ἰάκ. Γιαμαῖο καί τήν σύζυγό του Στυλιανή, τούς ὁποίους καί ἐκράτησε εἰς τήν κοινή τράπεζα (3-2-06).

– Ἐδέχθη τόν ἀφιχθέντα διὰ τό κατ' ἔτος πρόγραμμα ἐξομολογήσεων καί ὁμιλιῶν Ἀγιορείτη Ἀρχιμ. Δαμασκηνό (4-2-06).

– Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Ἰωάννου Parramatta (5-2-06).

– Ἐδέχθη τόν Ἰατρό κ. Δημ. Κόκκινο μετά τῆς ἐπίσης Ἰατροῦ συζύγου του Θέκλας καί συνεζήτησε μαζί των διὰ τήν Χειροτονία του προσεχῶς (6-2-06).

– Βοηθούμενος ἀπό τόν Θεοφ. Ἀπολλωνιάδος, προέστη τῆς καθιερωμένης Δοξολογίας ἐπί τῇ ἐνάρξει τοῦ Δικαστικοῦ ἔτους, καί ὠμίλησε καταλλήλως. Παρέστησαν μέ ἐπικεφαλῆς τόν Ἀρχιδικαστή κ. Jim Spigelman, πολλοί Προέδροι Δικαστηρίων,

Δικασταί καί Δικηγόροι, καθώς καί οἱ Γενικοί Πρόξενοι Ἑλλάδος, Ρωσίας καί Βουλγαρίας, καί ἐκπρόσωποι τῶν ὁμογενειακῶν Ὄργανώσεων, Πρόεδροι τῶν Ἑνοριῶν-Κοινοτήτων καί λοιπῶν Ὄργανισμῶν. Κατά τήν ἐπακολουθήσασα δεξίωση, χρέη τελετάρχου ἐξετέλεσε καί πάλι ὁ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου κ. Νικ. Πάππας, ὁ ὁποῖος καί ἐκάλεσε τόν Ἀρχιδικαστή νά ὁμιλήσει ἐπικαιρῶς ὅπως κάθε χρόνο, ἐπισημαίνων τήν σπουδαιότητα συνεργασίας ὄλων τῶν θεσμικῶν ὑπηρεσιῶν διὰ τήν ἀντιμετώπιση ἀπροβλέπτων κρίσεων. Ἐπελόγησε εὐχαριστήσας τούς προσκεκλημένους καί τόν Ἀρχιδικαστή ἰδιαίτερως, ὁ ἐπίσης ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου Δικηγόρος κ. Εὐστ. Κονδυλιός (7-2-06).

– Ἐδέχθη τήν κα Μαίρη Γιαννουλοπούλου, ἀδελφή τοῦ Θεοφ. Ἀπολλωνιάδος μετά τῆς κας Δεσπ. Γκίνη, νύμφης αὐτῶν, αἱ ὁποῖαι ἦλθον νά ἐπισκεφθοῦν τόν Θεοφιλέστατον καί φίλους των (8-2-06).

– Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Εὐφημίας Bankstown, κατά τήν διάρκειά δέ τοῦ ἐπακολουθήσαντος γεύματος, ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος ἀλλά καί τῆς Σχολικῆς Ἐφορείας κ. Παν. Θεοφίλου, προσέφερε καί ἐφέτος τήν συμβολή των γιά τό ἔργο τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐπιταγὴν ὕψους 100.000 δολ. (12-2-06).

– Ἐδέχθη τόν Ἱερατικῶς Προϊστάμενο τῆς Ἑνορίας Ἁγ. Ἰωάννου Cairns π. Κ. Τσάκαλο, συνοδευόμενο ἀπό τόν Πρόεδρο τῆς αὐτῆς Ἑνορίας κ. Θεοδ. Μπακαλάκη, καί εἶχε μετ' αὐτῶν ὑπηρεσιακή συνεργασία ὡς πρός τίς ἐν γένει δραστηριότητες καί ὑπηρεσίες τῆς Ἑνορίας (15-02-06).

– Πλαισιούμενος ἀπό τούς τρεῖς Θεοφιλεστάτους Βοηθούς Ἐπισκόπους, προέστη τῆς Δοξολογίας ἐπί τῇ ἐνάρξει τοῦ 20^{οῦ} Ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μας, καί ἐπηκολούθησε τό καθιερωμένο πρόγραμμα, παρόντων τῶν περισσοτέρων μελῶν τοῦ διδακτικοῦ καί λοιποῦ προσωπικοῦ, καθώς καί τῶν ἐγκριθέντων 6 νέων φοιτητῶν. Μεταξύ τῶν ἐπισήμων παρίστατο καί ὁ ἐκπρόσωπος τῆς «Βιβλικῆς Ἑταιρείας» κ. David Savage καί ἡ Δρ Vivienne Keely. Τό ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς

Ἀναμνηστική φωτογραφία τοῦ Κοσμητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Αυστραλίας κ.κ. Στυλιανού μετά τῶν βοηθῶν τοῦ Ἐπισκόπου, τῶν Καθηγητῶν, καί τῶν Φοιτητῶν τῆς Σχολῆς μετά τήν Δοξολογίαν ἐπί τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου Ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους (Σύδνεϋ 16-2-06).

Από τό επίσημο Δεΐπνον διά τούς έορτασμούς τής Θεολογικής Σχολής τού Αποστόλου Άνδρέου (Σύδνεϋ 17-2-2006).

ήμέρας πραγματοποιήθηκε στήν μεγάλη αίθουσα τελετών ειδική έκδήλωση (family reunion) στήν όποία προσήλθαν από διάφορα σημεία τής Αυστραλίας οί απόφοιτοι τών 20 έτών λειτουργίας τής Θεολογικής μας Σχολής (16-2-06). Προέστη και έκήρυξε κατά τήν πανηγυρική (έπί τή 20ετία) θ. Λειτουργία εις τόν 'Ι. Ναόν Άγ. Νικολάου Marrickville, μέ συλλειτουργούς τούς Θεοφ. Έπισκόπους Δέρβης, Άπολλωνιάδος και Δορυλαίου, τούς Καθηγουμένους 'Ι. Μονής Παντανάσσης Άρχιμ. Στέφανο και Άγ. Γεωργίου τού Βουνού Άρχιμ. Κυριακό, μετά 22 άποφοίτων Κληρικών τής Σχολής μας. Κατά τήν αϋτήν θ. Λειτουργία έτελέσθη, μέ τήν συμμετοχή και πλήθους πιστών, και Μνημόσυνον ύπέρ τών κεκοιμημένων εύεργετών και δωρητών τής Θεολογικής Σχολής, εις τό τέλος δέ τής Λειτουργίας, ό Θεοφιλέστατος Άπολλωνιάδος, από τής θέσεως τού Άναπληρωτού Κοσμήτορος, προσέφερε εις τόν Σεβασμιώτατο, έκ μέρους τών άποφοίτων, Άρχιερατικά Έγκόλπια.

—Τό βράδυ τής αϋτής ήμέρας, έλαβε χώρα ή έπετειακή συνεστίαση εις τό όμογενειακό Έστιατόριο «Nick's» στό Darling Harbour, τήν όποία ώργάνωσε τό «Άδελφάτο τού Άπ. Άνδρέου» και εις τήν όποία παρεκάθησαν περί τούς 600 συνδαιτημόνας. Παρόντες ήσαν ό 'Ιδρυτής και Κοσμήτωρ τής Θεολογικής Σχολής, Σεβασμιώτατος Άρχιεπίσκοπος κ.κ. Στυλιανός, οί Θεοφ. Βοηθοί Έπίσκοποι Δέρβης κ. 'Ιεζεκιήλ Άπολλωνιάδος κ.

Στιγμιότυπον από τόν άγιασμόν τών έγκαινίων τού δεύτερου Παιδικού Σταθμού τής Ένορίας Άγίου Στεφάνου Hurlstone Park (Σύδνεϋ 18-2-06).

Σεραφείμ και Δορυλαίου κ. Νίκανδρος, άπαντες οί Άντιπρόεδροι τού Άρχιεπισκοπικού Συμβουλίου (κ. Μιχ. Διαμαντής από τό Σύδνεϋ, κ. Εϋστ. Παλάσσης από τήν Δ.Α. και κ. Κων. Κόντης από τήν Βικτώρια), στελέχη τού Sydney College of Divinity, καθώς και διδακτικό προσωπικό τής Θεολογικής Σχολής, ό όμογενής Υπουργός επί ύποθέσεων 'Ιθαγενών κ. Μιλ. Όρκόπουλος, οί Βουλευταί: τού Upper Hunter κ. Γεώργιος Σουρής και τού Bankstown κ. Tony Stewart. Παρόντες ήσαν και οί εύεργέτες τής Θεολογικής Σχολής, μέ πρώτον τόν Sir Arthur George, εκπρόσωποι τής κας Χρ. Πάσπαλη, και άλλοι. Έπ' εύκαιρία ώμίλησαν κατά σειράν οί: 'Ιατρός κ. Θεοδ. Πενγκλής, Πρόεδρος τού «Άδελφάτου τού Άπ. Άνδρέου», ό Sir Arthur George, ό Καθ. κ. Gerard Kelly, Πρόεδρος τού Sydney College of Divinity και Κοσμήτωρ τού Catholic Institute of Sydney, ό Καθ. κ. Ray Nobbs, Κοσμήτωρ τού S.C.D., έπελόγησε δέ ό Σεβασμιώτατος. Τελετάρχες τής βραδιάς ήσαν οί απόφοιτοι τής Θεολογικής Σχολής π. Κύριλλος Ζήσης και κ. Φίλιππος Καριατλής.

—Βοηθούμενος από τόν Θεοφ. Άπολλωνιάδος, έτέλεσε τόν Άγιασμό Έγκαινίων τής νέας μονάδος τού Παιδικού Σταθμού εις τόν 'Ι. Ναόν Άγ. Στεφάνου Hurlstone Park, ένώπιον πολλών Έπισήμων και πιστών και ώμίλησε καταλλήλως. Επίσης ώμίλησε και ό Υπουργός Υγείας, όμογενής κ. 'Ιω. Χατζηστέργος και ό κ. Δημ. Θάνος, Άντιδήμαρχος τής Δημαρχίας Marrickville, ό όποιος

Άμνηστική φωτογραφία τού Κοσμήτορος τής Θεολογικής Σχολής, Σεβασμιωτάτου Άρχιεπισκόπου Αυστραλίας κ.κ. Στυλιανού μετά τών βοηθών του Έπισκόπων, τών Καθηγητών, και τών Αποφοίτων, Κληρικών και Λαϊκών τής Θεολογικής Σχολής κατά τούς έορτασμούς τών 20 έτών από τήν ίδρυση και λειτουργία της (Σύδνεϋ 16-2-06).

καί ἐξετέλεσε χρέη Τελετάρχου (18-2-06).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Παρασκευῆς Blacktown καί παρεκάθησε μετά τῆς συνοδείας του εἰς κοινό γεῦμα (19-2-06).

–Ἐδέχθη τόν ἐξ Ἀδελαΐδος Οἰκονόμον π. Χρ. Τσορακλίδη, Προϊστάμενο τῆς Ἑνορίας Ἁγ. Δημητρίου Salisbury, συνοδευόμενο ἀπό τόν νέο Πρόεδρο τῆς Ἑνορίας κ. Σταῦρο Ζησόπουλον (20-2-06).

–Ἐδέχθη τήν ἀντιπροσωπεΐα τοῦ Sydney College of Divinity ὑπό τόν Associate Professor Cliff Blake, ἡ ὁποία προσήλθε διὰ νά συνεργασθεῖ μαζί μας εἰς τήν ἐκτίμησι τῆς γενικῆς λειτουργίας καί τῶν ἐπί μέρους προγραμμάτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (22-2-06).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱ. Ναό Τιμίου Σταυροῦ Wollongong. Παρεκάθησε εἰς τήν ἐπακολουθήσασα κοινή τράπεζα.

–Ἐτέλεσε τόν ἐπίσημο Ἁγιασμό εἰς τοὺς χώρους πού ἐνοικίασε ἡ Ἑλληνική Κυπριακή Λέσχη καί ὠμίλησε καταλλήλως, ὅπως καί οἱ λοιποὶ ἐπίσημοι. Κατά τήν ἐπακολουθήσασα δεξίωση ἐξεναγήθη καταλλήλως ἀπὸ τό Προεδρεῖο τῆς Λέσχης, χρέη δὲ Τελετάρχου ἐξετέλεσε ὁ κ. Ἡλίας Οἰκονόμου (26-2-06).

–Ἐδέχθη τήν ἐπιστρέφουσα στήν Γενέτειρα Φιλόλογο κ. Εὐα Ντάκια.

–Ἐδέχθη τόν Ἀρχιμ. Στέφανο, Καθηγούμενον τῆς Ἱ. Μονῆς Παντανάσσης, κομίσαντα ἱερὴ εἰκόνα τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου, ἰστορηθεῖσαν ἀπὸ τόν ἀδελφόν τῆς αὐτῆς Μονῆς, Ὁσ. Μοναχόν Ἀρσένιον.

–Ἐδέχθη τόν ἐκ Σερβίας Ἐπίσκοπο κ. Βασιλεῖο, ὁ ὁποῖος πρὸ 20ετίας εἶχε ὑπηρετήσει εἰς τοὺς Ἀντίποδες ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας, συνοδευόμενο ἀπὸ τόν σημερινὸ ἐκπρόσωπο τοῦ αὐτοῦ Πατριαρχείου ἐναυθῖθα, Ἐπίσκοπο Milutin. Τοὺς δύο Ἀρχιερεῖς συνώδευαν ὁ π. Rade Radan (ἐκτελῶν χρέη Διερμηνέως) καί ὁ π. Milorad. Μὲ τοὺς δύο ὁμοδόξους ἱεράρχας εἶχε διεξοδική συζήτηση ἐπὶ θεμάτων ὑψίστης σημασίας διὰ τήν συνοχή καί εὐκλεία τῆς κοινῆς Ὁρθοδόξου πίστεώς μας, ὅχι μόνον εἰς τοὺς Ἀντίποδες, ἀλλὰ καί πανταχοῦ τοῦ σημερινοῦ συγκεχυμένου κόσμου.

–Ἐδέχθη τόν Οἰκονόμο π. Ἁγαθ. Μαστέα μετά τῆς Πρεσβυτέρας του Βαρβάρας καί συνεζήτησε μετ' αὐτῶν ὡς πρὸς τήν ἐπικειμένη ὀριστικὴ ἐπιστροφή των στήν Γενέτειρα διὰ λόγους οἰκογενειακοῦς (28-2-06).

Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεΐμ

Κατὰ τόν μῆνα Φεβρουάριον, ὁ Θεοφιλέστατος:

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Σοφίας Darlinghurst (5-2-06).

–Ἐδέχθη τόν ἐξ Ἁγίου Ὁρους ἀφιχθέντα π. Δαμασκηνόν (6-2-06).

–Ἐἶχε συνάντησιν μέ τοὺς νέους ἱερεῖς, πού τελοῦν τήν θ. Λειτουργίαν εἰς τήν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν καί διακονοῦν ὡς Ἐφημέριοι στὰ Πανεπιστήμια τῆς Ν.Ν.Ο.

–Παρέστη εἰς τήν ἐπί τῆ ἐνάρξει τοῦ νέου Δικαστικοῦ Ἔτους Δοξολογίαν εἰς τόν Καθεδρικόν Ἱ. Ναόν καί εἰς τήν ἐν συνεχείᾳ Δεξίωσιν (7-2-06).

–Ἐκπροσωπῶν τόν Σεβασμιώτατον, προέστη τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγ. Εὐφημίας Bankstown, τῆς ἀιμνήστου Στυλιανῆς Δημητριάδης, μητρὸς τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Σύμης κ. Χρυσοστόμου, καί ὠμίλησε καταλλήλως (8-2-06).

–Ἐδέχθη τήν κα Χριστίνα Κατελάρη ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἑρανικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ὑπὸ Ἱδρυσιν Ἑνορίας τοῦ Ἁγ. Θεράποντος.

–Ἐδέχθη τόν π. Κων/νον Τσάκαλον, Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Ἰωάννου Cairns (10-2-06).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγίου Νεκταρίου Burwood (12-2-06).

–Προήδρευσε συσκέψεως καί συζητήσεως μετὰ τῶν διδασκάλων πού διδάσκουν Ὀρθοπεδικὰ εἰς τὰ Δημόσια Σχολεῖα. Κατὰ τήν συνάντησιν ὠμίλησεν ὁ Καθηγητὴς τοῦ Τεχνολογικοῦ Πανεπιστημίου Σύνδνεϋ κ. Δημ. Ἀθανασοῦ (13-2-06).

–Παρέστη εἰς τήν ἐπί τῆ ἐνάρξει τοῦ Νέου Ἀκαδημαϊκοῦ Ἔτους τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς Δοξολογίαν, εἰς τό Παρεκκλήσιον τῆς Σχολῆς καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς τήν κοινὴν τράπεζαν.

Παρέστη εἰς τήν Δεξίωσιν, ἡ ὁποία ὠργανώθηκε πρὸς τιμὴν τῶν Ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτασμῶν τῆς συμπληρώσεως 20 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως καί λειτουργίας τῆς (16-2-06).

–Συνελειτούργησε μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου καί τῶν ἄλλων Βοηθῶν Ἐπισκόπων, εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Νικολάου Marrickville, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτασμῶν τῶν 20χρονων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

–Παρεκάθησεν εἰς τό ἐπίσημον Δεῖπνον μέ τοὺς ὑπὲρ 650 προσκεκλημένους διὰ τοὺς ἑορτασμούς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (17-2-06).

–Συνοδεύων τόν Σεβασμιώτατον, παρέστη εἰς τὰ ἐπίσημα Ἐγκαίνια τοῦ νέου Παιδικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἑνορίας Ἁγ. Στεφάνου Hurlstone Park (18-2-06).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Καθεδρικόν Ἱ. Ναόν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου. Εἰς τό τέλος τῆς θ. Λειτουργίας ἐτέλεσε Δοξολογίαν καί ὠμίλησε καταλλήλως, ἐπί τῆ 93ῃ ἐπετειῷ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Ἰωαννίνων, παρουσίᾳ τοῦ Γεν. Προξένου τῆς Ἑλλάδος κ. Ἰωάν. Ραπτάκη καί τῆς συζύγου του, τοῦ Προέδρου τῆς Πανηπειρωτικῆς Ἀδελφότητος καί ἄλλων ἐπισήμων.

Ἐν συνεχείᾳ κατετέθησαν στέφανοι εἰς τό Μνημεῖον τῶν Πεσότων, εἰς τόν προαύλιον χώρον τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς (19-2-06).

–Ἐδέχθη τόν ἐξ Ἀδελαΐδος κληρικό μας π. Χρῆστο Τσορακλίδη.

Προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου.

–Παρεκάθησεν εἰς τήν συνεδρίασιν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῶν Ἱδρυμάτων τῆς Βασιλείας (21-2-06).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Αἰκατερίνης Mascot (26-2-06).

Β' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Κίνησις τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ

Κατὰ τόν μῆνα Φεβρουάριον, ὁ Θεοφιλέστατος:

–Κατὰ τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου, παρέστη συμπροσευχόμενος εἰς τό ἱερόν Βῆμα τοῦ ὁμωνύμου ἱεροῦ Ναοῦ εἰς Coburg (1-2-06).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ.Ν. τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Coburg καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος.

–Τό ἀπόγευμα, μέ τόν Πανοσ. Ἀρχιμ. Ἰάκωβον Τσιγκούνην, προέπεμψαν εἰς τό ἀεροδρόμιον τόν Σεβασμιώτατον ἐπιστρέφοντα εἰς Σύνδνεϋ (2-2-06).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ.Ν. τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Coburg καί ἐν συνεχείᾳ μετέβη εἰς τό Coburg Lake ὅπου ὠργανώνεται κατ' ἔτος τό Φέστιβαλ τῆς Νεολαίας μας καί ἐκήρυξεν ἐπισήμως τήν ἐναρξὴ αὐτοῦ παρουσίᾳ τῶν κ.κ. Calvin Thompson Federal Member of Wills, Antony Helou, δημάρχου τοῦ City of Moreland κ.ἄ. (5-2-06).

–Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Αἰδεσ. π. Χρήστου Δημολιάνη, μετέβη εἰς τό Κολλέγιον τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου Preston καί ἐτέλεσεν τόν ἁγιασμόν ἐπὶ τῆ ἐνάρξει τοῦ νέου Σχολικοῦ Ἔτους. ὠμίλησε

‘Από τόν άγιασμόν εις τό Κολλέγιον του Άγιου Ιωάννου εις Preston, επί τη έναρξει του νέου Σχολικού Έτους» (6-2-06)

πρός τούς μαθητάς καί μαθητριάς καί διεβίβασεν προς αυτούς τάς εύχάς του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου μας. Έν συνεχεία μετά του κ. Κωνσταντίνου Κόντη επιθεώρησε τάς έργασίας του άνεγειρομένου Γυμναστηρίου.

–Προέστη συνεδριάσεως του Σώματος των Κηδεμόνων της Κοινότητος του Oakleigh παρουσία καί του ιερατικού Προϊσταμένου Πανοσ. Αρχιμ. Ιακώβου Τσιγκούνη (6-2-06).

–Προέστη συνεδριάσεως της Κεντρικής Φιλοπτώχου εις τήν αίθουσα της Ίεράς ημών Αρχιεπισκοπής (7-2-06).

–Εδέχθη τόν Πανοσ. Αρχιμ. Παντελεήμονα Βώλο, κληρικό της Ίεράς Μητροπόλεως Χίου, ό όποϊος ήλθε ένταυθα προς έπίσκεψιν των συγγενών αυτού.

–Εδέχθη τόν Mr Tony Rose, νομικό σύμβουλον της Ίεράς Αρχιεπισκοπής καί συνεζήτησε μετ’ αυτού τό θέμα του Oakleigh.

–Εχοροστάτησε καί εκήρυξε κατά τόν πανηγυρικό Έσπερινόν εις τόν Ί.Ν. του Άγιου Χαραλάμπους Templestowe. Έν συνεχεία παρεκάθησεν εις δείπνον της Φιλοπτώχου (9-2-06).

–Ελειτούργησε καί εκήρυξεν εις τόν πανηγυρίζοντα Ί.Ν. του Άγιου Χαραλάμπους Templestowe (10-2-06).

–Ελειτούργησε καί εκήρυξεν εις τόν πανηγυρίζοντα Ί.Ν. του Άγιου Χαραλάμπους. Έν συνεχεία παρεκάθησεν εις γεύμα της Φιλοπτώχου (12-2-06).

–Εδέχθη τούς π. Ιάκωβον Τσιγκούνην καί κ. Κωνσταντίνον Κόντην καί συνηγάσθη μετ’ αυτών επί του θέματος της Κοινότητος του Oakleigh.

–Εδέχθη τόν κ. Νικόλαον Άξαρχην εις τόν όποϊον άνέθεσε τά λογιστικά της Ένορίας του Άγιου Άντωνίου Sunshine (13-2-06).

–Μετέβη άεροπορικώς εις Σύδνεϋ, προκειμένου νά συμμετάσχει εις τάς έορταστικές εκδηλώσεις επί τη συμπληρώσει εικοσαετίας από της έναρξεως λειτουργίας της Θεολογικής Σχολής του Άποστόλου Άνδρέου της Ίεράς ημών Αρχιεπισκοπής.

–Εις τό παρεκκλήσιον του Άποστόλου Άνδρέου παρέστη εις τήν Δοξολογίαν επί τη έναρξει του Άκαδημαϊκού Έτους καί τό έσπέρας εις τήν αίθουσα τελετών της Σχολής εις τήν Δεξιόσιν επί τη έναρξει των εκδηλώσεων (16-2-06).

–Εις τόν Ί.Ν. του Άγιου Νικολάου Marrickville, συνειλητούργησε μετά του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου μας, των αδελφών συνεπισκόπων καί των άποφοίτων κληρικών της Θεολογικής ημών Σχολής.

–Παρεκάθησεν εις γεύμα εις τήν αίθουσαν παραπλεύρως του ιεροϋ Ναού.

–Παρεκάθησεν εις τό έπίσημον δείπνον εις τό έστιατόριον Nick’s Bar and Grill, Darling Harbour (17-2-06).

–Εις τόν Ί.Ν. του Άγιου Νεκταρίου εύλόγησε τόν γάμον των Παναγιώτου Βανδώρου, υιού του π. Σπυριδωνος Βανδώρου καί Βασιλικής Κιντάκα (18-2-06).

–Ελειτούργησε καί εκήρυξεν εις τόν Ί.Ν. της Παναγίας Σουμελά Keilor.

Εις τήν αίθουσαν του Άγιου Χαραλάμπους παρεκάθησεν εις τό δείπνον της Κεντρικής Φιλοπτώχου επί τη έορτή της Άγίας Φιλοθέης προστάτιδος αυτής (19-2-06).

–Μετέβη εις τόν Ί.Ν. της Άγίας Αικατερίνης καί συνέφαγε μετ’ όλων των βοηθούντων τό έργον της Ένορίας ταύτης (20-2-06).

–Μετέβη άεροπορικώς εις Βρισβάνην προκειμένου νά κηδέυσει τόν άείμηστον π. Σωτήριον Λύτραν (21-2-06).

Εις τόν Ί.Ν. του Άγιου Γεωργίου Brisbane τη συμμετοχή όλου του ιεροϋ κληρου της Βρισβάνης, προέστη της έξοδίου ακολουθίας καί ώμίλησε καταλλήλως διαβιάσας εις τούς οικείους του τά συλλυπητήρια του Σεβασμιωτάτου καί έν συνεχεία συνώδευσε τόν νεκρόν εις τό Κοιμητήριο του Mt Gravatt καί ένταφίασεν αυτόν. Μετά τήν ταφήν μετέβη μετά των κληρικών μας καί των πιστών εις τήν αίθουσαν της Ένορίας-Κοινότητος Κοιμήσεως της Θεοτόκου Mt Gravatt διά τόν ειθι-σμένον καφέ. Τό έσπέρας έπέστρεψεν εις Μελβούρνην (22-2-06).

–Μετέβη εις ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙΝ καί έτέλεσεν τόν άγιασμόν επί τη έναρξει των συγκεντρώσεων καί των μαθημάτων ψαλτικής του Συλλόγου Ίεροψαλτών μας «Δαυίδ ό Ψαλμωδός» (23-2-06).

–Εδέχθη τούς κ.κ. Κωνσταντίνον Κόντη καί Παναγιώτην Ίασωνίδην, Διευθυντήν του Κέντρου Προνοίας καί συνεζήτησε μετ’ αυτών θέματα άφορώντα τήν λειτουργία του Κέντρου.

–Εδέχθη τόν Θεοφιλ. Έπίσκοπον Πετρόνιον Salajanov Τρανσυλβανίας του Πατριαρχείου Ρουμανίας συνοδευόμενον υπό του ιερέως αυτών έν Μελβούρνη Δημητρίου Coman (24-2-06).

–Ελειτούργησε καί εκήρυξεν εις τόν Ί.Ν. του Άγιου Βασιλείου Brunswick καί τήν μεσημβρίαν παρεκάθησεν εις γεύμα εις τήν οικίαν του αιδεσ. π. Άθανασίου Τριανταφύλλου.

–Συνοδευόμενος υπό του αιδεσ. π. Έμμανουήλ Λυκοπάντη παρέστη εις τά έγκαίνια του Άθλητικού Χωριού των Κοινοπολιτειακών Αγώνων (Commonwealth Games Athletes Village –Religious Centre) εις τό Parkville (26-2-06).

–Εδέχθη τόν κ. Jeff Wild από τό Christian World Service, National Council of Churches (28-2-06).

Γ- Ε΄ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Κίνησης του Θεοφιλεστάτου Έπισκόπου Δορυλαίου κ. Νίκανδρου

Κατά τόν μήνα Φεβρουάριον, ό Θεοφιλέστατος:

–Προήδρευσε α) συνεδριάσεως της Διοικούσης Έπιτροπής της Βασιλειάδος, καί β) κοινής, άπολογιστικής του έορτασμού των Θεοφανίων, συνεδριάσεως της Διακοινοτικής Έπιτροπής καί της Κεντρικής Φιλοπτώχου Άδελφότητος (1-2-06).

–Κατά τήν έορτήν της Ύπαπαντής του Σωτήρος Χριστού έλειτούργησε καί εκήρυξεν εις τόν Ίερόν Ναόν Προφήτου Ηλιοϋ Norwood (2-2-06).

–Εδέχθη εις έθιμοτυπικήν έπίσκεψιν τόν νέον Γενικό Πρόξενον της Ελλάδος εις Νότιον Αύστραλίαν, Έντιμ. κ. Δημήτριον Χατζόπουλον (3-2-06).

–Ελειτούργησε καί εκήρυξεν εις τόν Ί. Ναόν Άγιου Δημητρίου Salisbury, μετά δέ τό πέρας της Θείας Λειτουργίας κατέστησε τόν νέον Πρόεδρον του Έκκλησιαστικού Συμβουλίου, κ. Σταύρον Ζησόπουλον, καί εύλόγησε γεύμα προς τιμήν του άπερχομένου Προέδρου, κ. Στεργίου Μίτκα, ό όποϊος δικήκνησε τήν Έκκλησία θεοφιλώς από των θέσεων του Προέδρου του Έκκλησιαστικού Συμβουλίου της ειρημένης Ένορίας από του έτους 1984 μέχρι σήμερα καί του Προέδρου της Διακοινοτικής Έπιτροπής από του έτους 2002 μέχρι σήμερα, καί συνεχίζει νά τήν διακονή από των θέσεων του Μέλους των Συμβουλίων (5-2-06).

–Εδέχθη εις έπίσκεψιν τόν Καθηγούμενον της Ίεράς Μονής Παναγίας της Παντανάσσης εις Ν. Ν. Ουάλλιαν, Πανοσιολογία-τατον Αρχιμανδρίτην π. Στέφανον Παντανασιώτην.

–Προέστη τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας, εἰς τόν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Ἀνδρέου Noarlunga, τῆς ἀειμνήστου Ὁλγας Λιάπη (6-2-06).

–Ἐτέλεσεν, εἰς τόν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Σπυριδῶνος Unley, τὸν Ἁγιασμόν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν διὰ τὸ νέον ἔτος τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῆς φερωνύμου Ἑνορίας-Κοινότητος καί, ἐν συνεχείᾳ, ἐπεσκέφθη τὸ Ἡμερησίον Δίγλωσσο Ἑλληνορθόδοξο Δημοτικὸ Σχολεῖο «Ὁ Ἅγιος Σπυριδῶν» τῆς εἰρημένης Ἑνορίας-Κοινότητος, ὅπου συνωμίλησε μὲ τούς μαθητάς καί τὸ διδακτικὸ προσωπικὸ (7-2-06).

–Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ὑπηρεσιακοῦ Προέδρου τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς κ. Στεργίου Μίτκα καί μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς, ἐπεσκέφθη, εἰς ἀναταπόμενον τῆς ἰδικῆς του ἐπισκέψεως, τὸν Γενικὸν Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος ἐν Νοτίῳ Αὐστραλίᾳ, Ἐντμ. κ. Δημήτριον Χατζόπουλον, καί συνεζήτησαν μετ’ αὐτοῦ θέματα τῆς παροικίας. (8-2-06).

–Ἐτέλεσεν, εἰς τόν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Δημητρίου Salisbury, τὸν Ἁγιασμόν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων τοῦ νέου ἔτους τῶν Σχολείων τῆς Ἑνορίας.

–Ἐπεσκέφθη τὸν οἰκουροῦντα ἐν Ἀδελαΐδι Οἰκονόμον π. Ἐμμανουήλ Ζαΐκην, Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Γεωργίου Port Pirie.

–Ἐδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τὸν ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου Ἱερομόναχον π. Παντελεήμονα Σβῶλον (11-2-06).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἁγίου Νεκταρίου Croydon Park (12-2-06).

–Ἐτέλεσεν, εἰς τόν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Σπυριδῶνος Unley, τὸν Ἁγιασμόν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων τοῦ νέου ἔτους τοῦ Ἡμερησίου Διγλώσσου Ἑλληνορθόδοξου Δημοτικοῦ Σχολείου «Ὁ Ἅγιος Σπυριδῶν» τῆς φερωνύμου Ἑνορίας-Κοινότητος.

–Ἐδέχθη τὸν Ἁγιορεΐτην Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτην π. Δαμασκηνόν, ἀφιχθέντα εἰς τὴν πόλιν μας μὲ τίς εὐλογίαις τοῦ Σεβασμιωτάτου διὰ νὰ δεχθῆ τὰς ἐξομολογήσεις τῶν πιστῶν ἐν ὄψει τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Ὁργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν ἑορτασμῶν τῆς ἐθνικῆς ἑορτῆς τῆς 25ης Μαρτίου (13-2-06).

–Εἰς τὸ Arts & Sports Centre τοῦ Ἡμερησίου Διγλώσσου Ἑλληνορθόδοξου Κολλεγίου «Ὁ Ἅγιος Γεώργιος» τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Γεωργίου Thebarton, ἐτέλεσε τὸν Ἁγιασμόν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων τοῦ νέου ἔτους (14-2-06).

–Ἐδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τὸν ἐκ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θηβῶν καί Λεβαδείας Αἰδεσ. Πρεσβ. π. Ἰωάννην Πατερόπουλον (15-2-06).

–Ἀνεχώρησε διὰ Σύδνεϋ, ἵνα λάβῃ μέρος εἰς τούς ἑορτασμούς τῶν 20χρονων ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου.

–Παρεκάθησεν εἰς τὴν δεξίωσιν ἢ ὁποῖα παρετέθη εἰς τὴν αἴθουσαν τελετῶν τῆς Σχολῆς (16-2-06).

–Συνελειτούργησεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγίου Νικολάου Marrickville, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου, μετὰ τῶν λοιπῶν Βοηθῶν Ἐπισκόπων καί ὄλων τῶν κληρικῶν ἀποφοίτων τῆς Σχολῆς. Παρεκάθησεν εἰς τὸ ἐπίσημον δεῖπνον, παρατεθέν ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ ὑπὸ τοῦ Ἀδελφάτου τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου (17-2-06).

–Ἐκήρυξε τὴν ἐπίσημον ἑναρξιν τοῦ ἐτησίου «Ἑλληνικοῦ Πανηγυριοῦ» τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Σπυριδῶνος Unley, παρου-σίᾳ τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς Πολιτείας Ν.Α. Ἐντμ. κ. Mike Rann, τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀντιπολιτεύσεως, Ἐντμ. κ. Rob Kerin, τῶν Ὑπουργῶν Δικαιοσύνης καί Παιδείας, Ἐντμ. κ. Michael Atkinson καί Ἐριτ. κ. Jane Lomax-Smith, ἀντιστοίχως, τοῦ Δημάρχου Unley, Ἐντμ. κ. Michael Keenan, ἄλλων ἐπισήμων καί πλήθους κόσμου, μεταφέρων τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου.

–Ἐτέλεσε τούς ἀρραβῶνας τοῦ κ. Χρήστου Παύλου, υἱοῦ τοῦ Ἱερατικῶς Προϊσταμένου τῆς Ἑνορίας Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Athelstone, Αἰδεσ. Πρεσβ. π. Νικολάου Παύλου, μετὰ τῆς διδος Μαρίας Ἀγγελοπούλου (18-2-06).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Athelstone καί ἐτέλεσεν Ἀρτοκλασίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κέντρου Προνοίας «Ἡ Ἁγία Φιλοθέη» εἰς τὰ πλαίσια

τῶν ἑορτασμῶν τῆς μνήμης τῆς προστάτιδος Ἁγίας τοῦ Κέντρου, μετὰ δέ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας εὐλόγησεν ἑορταστικὴν τράπεζαν, παρατεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Κέντρου Προνοίας ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ἑνοριακοῦ Συμβουλίου καί τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, μεταφέρων τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (19-2-06).

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἡμερησίου Διγλώσσου Ἑλληνορθόδοξου Κολλεγίου «Ὁ Ἅγιος Γεώργιος» τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Γεωργίου Thebarton (20-2-06).

–Ἐτέλεσε τὸν Ἁγιασμόν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων τοῦ νέου ἔτους τῶν Σχολείων τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγ. Ἀντωνίου Prospect (21-2-06).

–Ἐδέχθη τὴν κ. Λουκίαν Παπαγεωργίου.

–Ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τὸν Ἐφημέριον καί τὸν Πρόεδρον τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Σπυριδῶνος Unley, Αἰδεσ. π. Ἰωάννην Ψάλιον καί κ. Ἰωάννην Σφακινόν, ἀντιστοίχως (22-2-06).

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου (23-2-06).

–Ἐδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τὴν Ἡγουμένην τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Γοργοπηκῆς Glenelg, Γερντίτισσαν Καλλιस्थένην, μετὰ τῆς Μοναχῆς Νικοδήμης, προσκεκλημένας, μὲ τίς εὐλογίας του, τοῦ Ἑλληνικοῦ Κέντρου Προνοίας «Ἡ Ἁγία Φιλοθέη» διὰ τούς ἑορτασμούς τῆς μνήμης τῆς προστάτιδος του Ὁσίας.

–Ἐν συνεχείᾳ, ἐπεσκέφθη μετὰ τῶν μοναζουσῶν καί μελῶν τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Κέντρου τὴν σερβικὴν γυναικειάν Ἱερά Μονὴν Γενεσίου τῆς Θεοτόκου Inglewood.

–Παρεκάθησεν εἰς γεῦμα, παρατεθέν εἰς αὐτόν καί τίς μοναχῆς, ὑπὸ τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Κέντρου.

–Εἰς τὰ πλαίσια τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἑορτασμῶν τοῦ Κέντρου Προνοίας, ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Ἑσπερινόν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton, μετὰ τὸ πέρας τοῦ ὁποίου παρηκολούθησεν ὁμιλίαν τῆς Γερντίτισσης Καλλιस्थένης εἰς τὴν ἑλληνικὴν (24-2-06).

–Εὐλόγησε τὸ δεῖπνον τῆς ἐτησίας χοροεσπερίδος τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας, μεταφέρων τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (25-2-06).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton, καί ἐτέλεσε τὸ Μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου Χρήστου Παλαιολόγου.

Εἰς τὰ πλαίσια τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἑορτασμῶν τοῦ Κέντρου Προνοίας, ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Ἑσπερινόν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Σπυριδῶνος Unley, μετὰ τὸ πέρας τοῦ ὁποίου παρηκολούθησεν ὁμιλίαν τῆς Γερντίτισσης Καλλιस्थένης εἰς τὴν ἀγγλικὴν (26-2-06).

–Ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τὸν Διευθυντὴν (Chairman) τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τῆς Βασιλειάδος, κ. Βασιλεῖον Ταλιαντζῆν (27-2-06).

–Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Αἰδεσ. π. Παναγιώτου Φωτάκη, παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον παρατεθέν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ρωμαιοκαθολικοῦ Ἀρχιεπισκόπου Most Rev'd Philip Wilson πρὸς τιμὴν τῆς ἀποχωρούσης Γραμματέως τοῦ Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν Νοτίου Αὐστραλίας κ. Vikki Waller (28-2-06).

«ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

Ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας

Ἐκδίδεται ἀπὸ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Τεχνικὴ ἐπιμέλεια: Πρωτοπρεσβύτερος π. Ἄγγελος Ἀλιφιερᾶκης

www.voiceoforthodoxy.com

Ἐκτύπωση: Halkeas Printing Pty Ltd Tel.: 9698 8511